

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017/
Datum van uitspraak 17 maart 2017
Rolnummer 2016/AH/305
Arrest bij verstek t.a.v. tweede en vierde t.e.m. achtste verweerder in beroep

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Antwerpen

Afdeling Hasselt

Kamer 8

Arrest

NV B., Bank, schuldeiser, met als raadsman Me Ad1, advocaat;

tegen:

1. **De h. X1**, schuldenaar, met als raadsman Me Ad2, advocaat;
 2. **Mevr. X2**, schuldenaar, niet aanwezig ter zitting;
 3. **Me Md.**, advocaat, schuldbemiddelaar, aanwezig ter zitting;
 4. **NV S1**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
 5. **NV S2**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
 6. **NV S3**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
 7. **NV S4**, Handelsmaatschappij, schuldeiser;
 8. **X3**, schuldeiser;
- 4 tot en met 8, niet aanwezig ter zitting.

Het hoger beroep is gericht tegen het vonnis van 18 november 2016 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Het arbeidshof past de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken toe.

1. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De h. X1 en Mevr. X2 dienden op 19 oktober 2015 op de griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt een verzoek in tot het bekomen van een collectieve schuldenregeling. Op 2 december 2015 werd een aanvullend verzoekschrift ingediend.

Bij beschikking van 22 december 2015 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt werd het verzoek toelaatbaar verklaard en werd Me Md., advocaat, aangesteld als schuldbemiddelaar. In deze beschikking werd aan de h. X1 bevolen:

1. de inkomsten te verhogen door te gaan werken;
2. bewijzen voor te leggen van werk of zijn zoektocht naar werk of reden van onmogelijkheid te werken;

Aan de h. X1 en Mevr. X2 werd bevolen:

3. de huur-, onderhouds-, sociale, fiscale en administratieve verplichtingen na te leven;
4. medewerking te verlenen aan de schuldbemiddelaar met verbod belangrijke informatie, goederen of inkomen achter te houden;
5. de voorwaarden van de collectieve schuldenregeling correct na te leven.

Op 24 juni 2016 legde de schuldbemiddelaar een proces-verbaal van gebrek aan minnelijke regeling neer ter griffie van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt. In dit proces-verbaal stelde de schuldbemiddelaar o.m. vast dat de aangifte van schuldvordering door NV B. laattijdig was. De zaak werd voor behandeling vastgesteld op de zitting van 14 oktober 2016.

Bij vonnis 18 november 2016 homologeerde de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt de minnelijke aanzuiveringsregeling zoals opgemaakt door de schuldbemiddelaar op 20 april 2016.

In datzelfde vonnis werd NV B. buiten de zaak gesteld en vervallen verklaard om zich te verhalen op de h. X1 en Mevr. X2 en de personen die voor hen een persoonlijke zekerheid hadden gesteld.

Tegen dit vonnis gaat NV B. in hoger beroep bij verzoekschrift, ontvangen ter griffie van dit arbeidshof op 20 december 2016.

2. EISEN IN HOGER BEROEP

De vordering van de NV B. strekt ertoe:

“Het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens het bestreden vonnis te hervormen en opnieuw rechtdoende te zeggen voor recht dat de aangifte van schuldvordering uitgaande van huidig verzoekster in beroep niet laattijdig is en dienvolgens

de vordering van verzoekster in beroep zoals opgenomen in haar aangifte van schuldvordering door de schuldbemiddelaar te laten opnemen in haar ontwerp van aanzuiveringsregeling.

Te zeggen voor recht dat de vordering van verzoekster in beroep niet vervallen is.

De kosten van deze procedure ten laste te leggen van de boedel.”

3. ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

4. TEN GRONDE

NV B. voert tegen het voorstel van minnelijke aanzuiveringsregeling aan dat haar vordering, welke hypothecair gewaarborgd was, ten onrechte niet werd opgenomen door de schuldbemiddelaar.

Kernvraag is te weten of de schuldvordering van NV B. al dan niet tijdig werd ingediend.

Om hierop te kunnen antwoorden moet toepassing gemaakt worden van artikel 1675/9, §1, §2 en §3 Ger. W. die als volgt luiden:

“§ 1 Uiterlijk vijf dagen na de uitspraak van de beschikking van toelaatbaarheid moet de griffier deze overeenkomstig artikel 1675/16ter kennis brengen van :

1° de verzoeker en zijn echtgenoot of de wettelijk samenwonende, onder toevoeging van de tekst van artikel 1675/7 en, in voorkomend geval, zijn raadsman;

2° de schuldeisers en de personen die een persoonlijke zekerheid hebben gesteld onder toevoeging van een formulier van aangifte van schuldvordering, van de tekst van § 2, van dit artikel en van de tekst van artikel 1675/7;

3° de schuldbemiddelaar onder toevoeging van een afschrift van het verzoekschrift en van de als bijlage toegevoegde stukken;

4° de betrokken schuldenaars onder toevoeging van een afschrift van de tekst van artikel 1675/7. Zij worden ervan op de hoogte gebracht dat iedere betaling, vanaf ontvangst van de beschikking, op een door de schuldbemiddelaar daartoe geopende rekening moet worden gestort, waarop alle betalingen aan verzoeker worden gestort. De schuldbemiddelaar stelt de verzoeker in staat doorlopend te worden geïnformeerd over de rekening, de verrichtingen erop en het saldo ervan.

§ 2. De aangifte van schuldvordering moet uiterlijk een maand na toezending van de beschikking van toelaatbaarheid bij de schuldbemiddelaar worden verricht, hetzij bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbericht, hetzij bij aangifte op zijn kantoor met ontvangstbericht gedagtekend en ondertekend door de bemiddelaar of zijn gemachtigde.

Die aangifte omschrijft de aard van de schuldvordering alsmede de verantwoording ervan, het bedrag ervan in hoofdsom, interesten en kosten, de eventuele redenen van voorrang, alsook de procedures waartoe ze aanleiding kan geven.

§ 3. Indien een schuldeiser niet binnen de in § 2, eerste lid bedoelde termijn, aangifte van schuldvordering doet, brengt de schuldbemiddelaar hem bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs ervan op de hoogte dat hij over een laatste termijn van vijftien dagen beschikt, te rekenen van ontvangst van deze brief, om alsnog die aangifte te doen. Indien de aangifte niet binnen die termijn gedaan wordt, wordt de betrokken schuldeiser geacht afstand te doen van zijn schuldvordering. In dat geval verliest de schuldeiser zijn recht om zich te verhalen op de schuldenaar en de personen die voor hem een persoonlijke zekerheid hebben gesteld. Hij herwint dit recht in geval van afwijzing of herroeping van de aanzuiveringsregeling. De tekst van dit artikel wordt afgedrukt op de brief bedoeld in het eerste lid.”
(eigen onderlijning door het hof)

In casu doet het hof de volgende vaststellingen.

De beschikking van toelaatbaarheid van 22 december 2015 werd op 23 december 2015 per gerechtsbrief toegezonden aan NV B. In toepassing van artikel 1675/9, §2 1e lid Ger. W. voornoemd begon de termijn van één maand voor aangifte van schuldvordering te lopen vanaf de datum van toezending van de beschikking van toelaatbaarheid, hetzij 23 december 2015.

NV B. verwijst ten onrechte naar artikel 53bis Ger. W. om de termijn van één maand pas later, met name op 30 december 2015, te laten aanvangen. Immers is niet die algemene bepaling van artikel 53bis Ger. W. van toepassing inzake collectieve schuldenregeling, doch wel de lex specialis van artikel 1675/9, §2, 1e lid Ger. W. zoals hierboven geciteerd en waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat de aangifte van schuldvordering moet geschieden uiterlijk één maand na toezending van de beschikking van toelaatbaarheid, hetgeen in casu op 23 december 2015 geschiedde.

Daar NV B. geen schuldvordering had ingediend binnen de maand na toezending van de beschikking van toelaatbaarheid op 23 december 2015, stuurde de schuldbemiddelaar terecht in toepassing van artikel 1675/9, §3, 1^e lid Ger. W. een aangetekende brief met ontvangstbewijs op 25 januari 2016 naar NV B. om de bank ervan op de hoogte te stellen dat er nog een laatste termijn van 15 dagen was, te rekenen vanaf de ontvangst van die brief, om een aangifte van schuldvordering te doen (stuk 3 dossier schuldbemiddelaar). NV B. tekende dat schrijven voor ontvangst af op 26 januari 2016 (stuk 3 dossier schuldbemiddelaar).

NV B. heeft pas op 11 februari 2016 een aangifte van schuldvordering gedaan die door de schuldbemiddelaar ontvangen werd op 12 februari 2016 (zie stempel), zijnde meer dan 15 dagen na de ontvangst van de brief van de schuldbemiddelaar door NV B. op 26 januari 2016 (stuk 4 dossier schuldbemiddelaar).

Bijgevolg is deze laattijdig en wordt NV B. in toepassing van artikel 1675/9, §3 Ger. W. geacht afstand te hebben gedaan van haar schuldvordering. De bank verliest dan ook haar recht om zich te verhalen op de schuldenaren X1 en X2 en de personen die voor hen een persoonlijke zekerheid hebben gesteld.

In tegenstelling tot hetgeen NV B. beweert, heeft de schuldbemiddelaar haar brief van 25 januari 2016 niet te vroeg gericht aan de bank want zij heeft hiermee gewacht totdat de

termijn van één maand om aangifte van schuldvordering te doen, na de toezending van de beschikking van toelaatbaarheid op 23 december 2015, was verstreken.

Het verweer dat die brief niet de tekst van artikel 1675/9 Ger. W. zou vermelden, wordt niet hard gemaakt. Meer nog, de bank weigert om die originele brief van de schuldbemiddelaar bij te brengen.

Evenzo wordt het argument dat NV B. niet meteen kon nagaan op welk dossier die brief van de schuldbemiddelaar betrekking had, niet gevolgd daar artikel 1675/9 Ger. W. geen specifieke eisen stelt met betrekking tot de inhoud van dergelijke brief, met uitzondering dan van de vermelding dat de schuldeiser nog over een laatste termijn van 15 dagen beschikt om aangifte van schuldvordering te doen vanaf de ontvangst van die brief en van de opname van de tekst van dat wetsartikel, hetgeen ook is gebeurd, althans wordt het tegendeel niet aangetoond.

Bovendien had NV B. al op 24 december 2015 kennis genomen van het schrijven van de rechtbank en had zij dus ruim genoeg de tijd om opzoekingen te doen. Uiteraard kan een fout of vergissing binnen de interne werking van de bank niet afgeschoven worden op de schuldbemiddelaar die zich van haar taak gekweten heeft zoals het een schuldbemiddelaar betaamt.

Het ultieme verweer dat NV B. een hypothecaire schuldeiser is met een zakelijk vorderingsrecht, doet geen afbreuk aan het feit dat ook dergelijke schuldeisers de verplichting hebben om binnen de wettelijke voorziene termijnen aangifte van schuldvordering te doen bij de schuldbemiddelaar. Net zoals alle andere schuldeisers dient ook de hypothecaire schuldeiser zich te gedragen naar de regels voor de aangifte van schuldvordering. Artikel 1675/9 Ger. W. voorziet immers geen uitzondering of andere werkwijze voor de hypothecaire schuldeisers.

De verwijzing naar de faillissementswetgeving is niet relevant en wijzigt daar alleszins niets aan.

Tenslotte acht dit arbeidshof zich niet gebonden door het arrest van 16 november 2009 van het arbeidshof Luik dat handelt over een schuldeiser die geen instelling of professional was en die per abuis laattijdig een aangifte had gedaan, te meer NV B. wel degelijk als een professional kan aanzien worden.

Daar ook in graad van beroep vastgesteld wordt dat de aangifte van schuldvordering door NV B. laattijdig was, komt het bezwaar van de bank als ongegrond en zelfs als rechtsmisbruik voor. De bank is immers, door de aanvaarding van de minnelijke aanzuiveringsregeling te laten afhangen van de opname van haar schuldvordering, niettegenstaande zij wist dat deze laattijdig was, kennelijk de grenzen te buiten gegaan van de uitoefening van het recht door een voorzichtige en bezorgde schuldeiser-bank.

Bijgevolg is het hoger beroep ongegrond.

BESLISSING

Het arbeidshof,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Bevestigt het vonnis van 18 november 2016 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Hasselt.

Stelt vast dat aan deze procedure geen gerechtskosten verbonden zijn.

Aldus gewezen door:

..., raadsheer,

en uitgesproken door de voorzitter van de achtste kamer van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Hasselt, zitting houdend te Hasselt in openbare terechtzitting van 17 maart 2017 met bijstand van griffier.